A. B. proti Švýcarsku, rozsudek ze dne 1. 7. 2014 – Sankce za zveřejnění důvěrných informací z vyšetřovacího spisu

Stěžovatel: A. B.

Žalovaný stát: Švýcarsko

Číslo stížnosti: 56925/08

Datum: 01.07.2014

Článek Úmluvy: čl. 10

Rozhodovací formace: Senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: nezbytný v demokratické společnosti/přiměřenost/rovnováha mezi dotčenými zájmy, novinář, ochrana pověsti jiných, ochrana utajovaných informací/zabránění úniku důvěrných informací, svoboda projevu/sdělovací prostředky, zachování autority a nestrannosti soudní moci

Český právní řád: čl. 17 Listiny základních práv a svobod
§ 180 zákona č. 40/2009 Sb. trestní zákoník

Významnost: 1

Sankce za zveřejnění důvěrných informací z vyšetřovacího spisu

Autorský komentář:

Předkládané rozhodnutí Soudu se vyjadřuje k problematice porušení práva na svobodu projevu uložením trestní sankce za zveřejnění (nikoliv získání) informací z vyšetřovacího spisu. Soud uzavřel, že za daných okolností byly informace o probíhajícím trestním stíhání otázkou veřejného zájmu a zveřejnění předmětných informací nemělo negativní vliv na presumpci neviny obviněného ani na výsledek sporu. Uložení sankce v trestním řízení tak bylo v rozporu s článkem 10 Úmluvy. Soud rovněž zdůraznil, že prostředkem nápravy disponoval zejména samotný obviněný, který však v souvislosti s uveřejněním daných informací nepodnikl žádné právní kroky.

Předmětným rozhodnutím tedy Soud opět upřesňuje vymezení limitů svobody projevu a omezuje zásahy vnitrostátních orgánů do svobody projevu. Současně se však neodkloňuje od své judikatury zdůrazňující nutnost respektovat ochranu práv a pověsti jiných. Zdůrazňuje pouze, že povinnost dohlížet nad právy má v daném případě primárně poškozený.

SKUTKOVÝ STAV

Dne 15. října 2003 publikoval stěžovatel, novinář A. B., v týdeníku L' Illustré článek týkající se trestního řízení zahájeného proti řidiči M. B., jenž byl umístněn do vazby v souvislosti s tím, že vjel v Laussane automobilem do chodců, přičemž zabil tři osoby, zranil dalších osm a následně sjel dolů z

mostu Grand-Pont. Kontroverzní událost vzbudila mezi obyvateli silné emoce. Předmětný článek představil osobu obviněného a přinesl shrnutí dotazů policie a vyšetřujícího soudce a odpovědí M. B. Článek byl doplněn o několik fotografií dopisů, které M. B. adresoval vyšetřujícímu soudci. Článek rovněž obsahoval stručné shrnutí vyjádření manželky M. B. a lékaře, a to s titulkem „Přišel o rozum … „(§ 5 – 8).

Samotný M. B. na stěžovatele žalobu nepodal, orgány činné v trestném řízení však proti novináři zahájily řízení z důvodu publikování utajovaných dokumentů, jejichž ochranu stanovuje zákon. V průběhu šetření vyšlo najevo, že jedna ze stran řízení s M. B. okopírovala část spisu, kterou následně ztratila v obchodním centru. Neznámá osoba kopii spisu přinesla do redakce týdeníku, ve kterém sporný článek vyšel. Dne 23. června 2004 odsoudil vyšetřující soudce příkazem stěžovatele na měsíc odnětí svobody s podmínečným odkladem výkonu trestu. Po odvolání stěžovatele změnil soud v Lausanne trest odnětí svobody na pokutu ve výši 4000 švýcarských franků (CHF), tj. přibližně 2667 eur. Dané rozhodnutí nezvrátil ani kasační trestní soud pro kanton Vaud, ani švýcarský Spolkový soud. Ten stěžovatelovo jednání podrobně posoudil i s ohledem na závazky plynoucí z Úmluvy, konstatoval však porušení daného ustanovení švýcarského trestního zákoníku (§ 9 – 13).

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

(…)

1. Hodnocení Soudu
2. Soud uvádí, že stěžovatel byl k zaplacení pokuty odsouzen z důvodu použití a reprodukce části vyšetřovacího spisu ve svém článku. Je tedy na místě určil, zda odsouzení představuje zásah do výkonu svobody projevu, jenž byl „stanoven zákonem“, sleduje jeden nebo vícero legitimních cílů ve smyslu daného odstavce a je „nezbytný v demokratické společnosti“.
3. a) K existenci zásahu
4. Mezi stranami není sporu o tom, že odsouzení stěžovatele představovalo zásah do jeho práva na svobodu projevu tak, jak jej zaručuje článek 10 odst. 1 Úmluvy.
5. b) „Stanoven zákonem“
6. Strany nerozporují, že zásah byl stanoven zákonem, konkrétně švýcarským trestním zákoníkem a trestním řádem kantonu Vaud.
7. c) Legitimní cíl
8. Soud konstatuje, že vnitrostátní soudy svá rozhodnutí založily na zákazu zveřejnění tajných úředních diskusí a zejména na důvěrnosti vyšetřování. Jak již připomněl v případu Stoll proti Švýcarsku (č. 69698/01, rozsudek velkého senátu ze dne 10. prosince 2007, § 61), je spojení „zabránění úniku důvěrných informací“, obsažené ve druhém odstavci článku 10 Úmluvy, potřeba vykládat tím způsobem, že zahrnuje rozšiřování důvěrných informací jak osobou, na kterou se vztahuje slib mlčenlivosti, tak i jinou osobu, zejména novinářem, jako je tomu v projednávaném případu. Z toho důvodu se Soud domnívá, že sporné opatření sledovalo legitimní cíl ochrany před „únikem důvěrných informací“.
9. Soud se rovněž domnívá, shodně se švýcarským Spolkovým soudem, že důvěrnost vyšetřování je jako obecné pravidlo motivováno potřebou chránit zájmy trestního stíhání. Navíc (stále podle Spolkového soudu), nelze opomenout zájmy obviněného, zejména z hlediska presumpce neviny, jeho vztahů a osobních zájmů. Tyto cíle odpovídají zajištění „autority a nestrannosti soudní moci“ a ochrany „pověsti (a) práv jiných“ (viz Ernst a ostatní proti Belgii, č. 33400/96, rozsudek ze dne 15. července 2003, § 98; Dupuis a ostatní proti Francii, č. 1914/02, rozsudek ze dne 7. června 2007. § 32).
10. Zůstává ověřit, zda byl zásah „nezbytný v demokratické společnosti“.
11. d) „Nezbytný v demokratické společnosti“

(i) Připomenutí obecných zásad

43. Svoboda projevu představuje jeden ze základních pilířů demokratické společnosti a záruky, jež lze tisku přiznat, tedy mají zvláštní význam (viz, kromě jiných, Jersild proti Dánsku, č. 15890/89, rozsudek velkého senátu ze dne 23. září 1994, § 37; Worm proti Rakousku, č. 22714/93, rozsudek ze dne 29. srpna 1997, § 47; Fressoz a Roire proti Francii, č. 29183/95, rozsudek velkého senátu ze dne 21. ledna 1999, § 45).
44. Tisk hraje v demokratické společnosti klíčovou roli: i když nesmí překročit určité limity, zejména ochranu pověsti nebo práv jiných či zabránění úniku důvěrných informací, s respektem k povinnostem a odpovědnosti je nicméně jeho úkolem sdělovat informace a myšlenky týkající se všech otázek veřejného zájmu (De Haes a Gijsels proti Belgii, č. 19983/92, rozsudek ze dne 24. února 1997, § 37; Bladet Tromsp a Stensaas proti Norsku, č. 21980/93, rozsudek velkého senátu ze dne 20. května 1999, § 62; Thoma proti Lucembursku, č. 38432/97, rozsudek ze dne 29. března 2001, § 43 – 45; Tourancheau a July proti Francii, č. 53886/00, rozsudek ze dne 24. listopadu 2005, § 65).
45. Samozřejmě se nelze domnívat, že otázky, kterými se zabývají soudy, nemohou podněcovat (…) další diskuse, bez ohledu na to, zda se jedná o specializovaný časopis, celonárodní deník nebo veřejnost obecně. K úkolu médií, spočívajícím ve sdělování daných informací, se přidává právo veřejnosti informace přijímat. Je nicméně potřeba zohlednit právo každého na spravedlivý proces tak, jak jej zaručuje článek 6 odst. 1 Úmluvy, což ve trestní oblasti zahrnuje právo na nestranný soud (Tourancheau a July proti Francii, .cit. výše, § 66). Jak již Soud zdůraznil, „novináři, jež píší články o neskončených trestních řízeních, si toho musí být vědomi, neboť limity přijatelného komentáře nemohou obsahovat prohlášení, která mohou, vědomě či nevědomě, snížit šance osoby na spravedlivý proces či podkopat důvěru veřejnosti v roli, jež zastávají v rámci výkonu trestní justice soudy“ (ibidem, Worm, cit. výše, § 50; Campos Damaso proti Portugalsku, č. 17107/05, rozsudek ze dne 24. dubna 2008, § 31; Pinto Coelho proti Portugalsku, č. 28439/08, rozsudek ze dne 28. června 2011, § 33; Ageyevy proti Rusku, č. 7075/10, rozsudek ze dne 18. dubna 2013, § 224 – 225).
46. Přívlastek „nezbytný“ zahrnuje ve smyslu článku 10 odst. 2 „naléhavou společenskou potřebu“. Smluvní státy disponují jistým prostorem pro uvážení pro posouzení existence takové potřeby, ten je ale doplněný kontrolou na evropské úrovni, směřující na zákony a na rozhodnutí, jež jej aplikují, a to i když se jedná o rozhodnutí nezávislých soudů. Soud má tedy pravomoc jako poslední rozhodnout, zda je „omezení“ slučitelné se svobodou projevu, kterou chrání článek 10. Při výkonu dané kontroly není jeho úkolem nahradit kompetentní vnitrostátní orgány, ale zkontrolovat ve světle článku 10 rozhodnutí, jež vydaly v rámci svého prostoru pro uvážení. Z toho však neplyne, že se musí omezit na zkoumání toho, zda žalovaný stát využil svou pravomoc v dobré víře, s péčí a přiměřeným způsobem: sporný zásah musí být zkoumán ve světle celkových okolností případu tak, aby bylo možné určit, zda jsou důvody, kterých se dovolávají vnitrostátní orgány pro odůvodnění zásahu, „relevantní a dostatečné“ a zda byl zásah „přiměřený sledovanému legitimnímu cíli“ (viz zejména Stoll, cit výše, § 101; Mouvement raelien suisse proti Švýcarsku, č. 16354/06, rozsudek velkého senátu ze dne 13. července 2012, § 48; Animal Defenders International proti Spojenému království, č. 48876/08, rozsudek velkého senátu ze dne 22. dubna 2013, § 100).

(ii) Použití obecných zásad na zmiňovaný případ

47. Soud musí nejdříve zjistit, zda se sporný článek týkal veřejného zájmu.

V tomto ohledu Soud poznamenává, že veřejnost má obecně legitimní zájem na tom být informována o trestněprávním procesu (Dupuis a ostatní, cit. výše, § 42). Výbor ministrů Rady Evropy přijal doporučení Rec(2003)13 o poskytování informací vztahujících se k trestnímu řízení prostřednictvím médií; to připomíná, že média mají právo informovat veřejnost s ohledem na její právo získat informace a zdůrazňuje význam reportáží o trestních řízeních pro informování veřejnosti a uplatnění

práva na dohled nad fungováním systému trestní justice. Mezi principy stanovenými tímto doporučením figuruje zejména právo veřejnosti na získávání informací o aktivitách soudní moci a policejní služby prostřednictvím médií, což zahrnuje právo novinářů svobodně se obeznámit s fungováním systému trestní justice.

48. Soud poznamenává, že sporný článek vycházel ze soudního řízení zahájeného v návaznosti na nehodu, ke které došlo za mimořádných okolností a která okamžitě vzbudila mezi místními obyvateli silné emoce. Zájem veřejnosti na pochopení této nezvyklé události vedl média k zájmu o záležitost a o způsob, jakým se jí trestní soudnictví zabývá, tedy důvod, pro který byla daná událost předmětem mnoha komentářů v tehdejším tisku.
49. V předmětném článku se stěžovatel věnoval osobnosti obviněného – M. B. – a snažil se pochopit jeho animus, zdůrazňujíc způsob, jakým policejní a soudní orgány zacházely s M.B., který pravděpodobně trpěl psychiatrickým onemocněním. Soud tedy uznává, že daný článek se týkal tématu obecného zájmu.
50. Soud připomněl, že článek 10 odst. 2 Úmluvy ponechává pro omezení projevu svobody ve vztahu k otázkám obecného zájmu pouze úzký prostor (Wingrove proti Spojenému království, č. 17419/90, rozsudek ze dne 25. listopadu 1996, § 58; Surek proti Turecku /č. 1/, č. 26682/95, rozsudek velkého senátu ze dne 8. července 1999, § 61; Dupuis a ostatní, cit.výše, § 40; Stoll, cit. výše, § 106).
51. Nicméně kdokoliv, včetně novinářů, kdo vykonává svobodu projevu, na sebe bere „povinnosti a odpovědnost“, jejíž rozsah závisí na situaci a použitém technickém postupu (viz, mutatis mutandis, Handyside proti Spojenému království, č. 5493/72, rozsudek ze dne 7. prosince 1976, § 46, in fine). V tomto případu vnitrostátní soudci, s ohledem na povahu dokumentů reprodukovaných v článku a dokumentů, na nichž byly založeny některé jeho pasáže, zohlednili, že autor, zkušený novinář, nemohl ignorovat, že zmiňované dokumenty, jež byly dle osoby stojící za jejich předložením chráněné zásadou důvěrnosti vyšetřování, pocházely z vyšetřovacího spisu. Soud, uznávajíc klíčovou roli tisku v demokratické společnosti, zdůraznil, že novináři nejsou v rámci ochrany poskytnuté článkem 10 zproštěni povinnosti respektovat trestní zákony veřejného práva.
52. Soud si je vědom ochoty nejvyšších vnitrostátních soudů členských států Rady Evropy rázně reagovat na nepříznivý tlak ze strany médií na civilní účastníky a obviněné, snižující záruky presumpce neviny. Druhý odstavec článku 10 navíc stanovuje limity pro výkon práva na svobodu projevu. S ohledem na specifické okolnosti případu je na místě určit, zda zájem informovat veřejnost převážil nad „povinnostmi a odpovědností“ na straně stěžovatele, z důvodu pochybného původu jemu adresovaných dokumentů.
53. Soud musí konkrétněji určit, zda cíl zachování důvěrnosti vyšetřování poskytuje patřičné a dostatečné odůvodnění zásahu. Jak právě Soud zdůraznil, snaha chránit důvěrnost vyšetřování je ve vztahu k úkolu trestního řízení legitimní, jak s ohledem na správu soudnictví, tak s ohledem na právo na respektování presumpce neviny vyšetřovaných osob. Navíc, stejně jako ve věci Stoll (cit, výše, § 139), formální koncepce institutu utajení ve švýcarském právu, na které je postaven § 293 švýcarského trestního zákoníku, nebrání sama o sobě Spolkovému soudu dohlížet v poslední instanci na slučitelnost zásahu s článkem 10 Úmluvy, tak jak to i učinil.
54. Soud tedy musí analyzovat, jakým způsobem se Spolkový soud věnoval posouzení rovnováhy sporných zájmů v předmětném případu. Zdá se však, že Spolkový soud se omezil na konstatování, že předčasné zveřejnění protokolu z jednání a korespondence adresované soudci obviněným nevyhnutelně zasáhlo do práva na presumpci neviny a obecněji do práva na spravedlivý proces M. B.
55. Soud však zdůrazňuje, že přičitatelnost skutků M. B. nebyla hlavním tématem článku, za nějž byl stěžovatel sankcionován. Hlavní líčení v procesu s M. B. se navíc konalo v listopadu 2005, tedy víc než dva roky po publikaci článku. Obě strany se kromě toho shodly na tom, že obavy obviněného vyjádřené ve sporných dokumentech byly sekundární a neumožnily dojít k závěru o

úmyslnosti aktu. Konečně, jak tvrdil i stěžovatel, k rozhodnutí ve věci byli příslušní profesionální soudci, nikoliv porota, což rovněž snížilo riziko vnímání článku jako ovlivnění soudního řízení (viz, mutatis mutandis, Campos Damaso, cit. výše, § 35; Worm proti Rakousku, č. 22714/93, ze dne 29. srpna 1997, § 9; Tourancheau a July proti Francii, cit. výše, § 75). Soud tedy uzavřel, že v daném případu, podobně jako ve věci Dupuis a ostatní proti Francii (cit. výše), vláda nedoložila, jakým způsobem mohlo za předmětných okolností šíření daného typu důvěrné informace negativně vplývat na práva na presumpci neviny a na rozsudek ve věci obviněného.

56. Ve vztahu k tvrzení vlády, že šíření dokumentů, na které se vztahovalo utajení vyšetřování, představovalo zásah do práva na respektování soukromého života M. B., Soud poznamenal, že švýcarské právo poskytovalo stěžovateli prostředek nápravy pro odškodnění, který však nevyužil. Byl to ale M. B" kdo měl primárně dohlížet na respektování svého soukromého života. Druhý legitimní cíl namítaný vládou tímto ztrácí za daných okolností význam. Soud uzavřel, že vláda dostatečně neodůvodnila sankci uloženou stěžovateli z důvodu šíření osobních informací o M. B.
57. Co se týče kritiky vlády vůči formě zmiňovaného článku, je na místě připomenout, že kromě podstaty vyjádřených myšlenek a informací chrám článek 10 i způsob jejich vyjádření . V důsledku toho Soudu ani vnitrostátním soudům nepřináleží nahradit tisk při výběru techniky sdělení, který náleží novinářům (viz kupříkladu Jersild, cit. výše, § 31 a De Haes a Gijsels, cit. výše, § 48). Novinářská svoboda zahrnuje také možnost uchýlení se k určitému stupni nadsázky či dokonce provokace (Prager a Oberschlick proti Rakousku č. 15974/90, rozsudek ze dne 26. dubna 1995, § 38; Thoma, cit. výše, § 45 a 46, Perná proti Itálii, č. 48898/99, rozsudek velkého senátu ze dne 6. května 2003, § 39; Ormanni proti Itálii, rozsudek ze dne 17. července 2007, č. 30278/04,§ 59).
58. I když nelze jednoznačně popřít provokativní vyznění sporného článku, Soud připomíná, že svoboda projevu se vztahuje nejen na „informace" nebo „myšlenky" příznivě přijímané nebo považované za neškodné nebo bezvýznamné, ale také na ty, které zraňují, šokují nebo znepokojují: takové jsou požadavky pluralismu, tolerance a otevřenosti, bez nichž nemůže žádná „demokratická společnost" existovat (Stoll, cit. výše, § 101; Steel a Morris prot, Spojenemu království, č. 68416/01, rozsudek ze dne 15. února 2015, § 87; Mouvemenet raehen suisse proti Švýcarsku, č. 16354/06. rozsudek velkého senátu ze dne 13. července 2012, § 48). Některé výrazy určené nejspíš k upoutání pozornosti veřejnosti, které stěžovatel použil, nepředstavují samy o sobě z hlediska judikatury Soudu problém (Axel Springer AG proti Německu, č. 39954/08, rozsudek velkého senátu ze dne 7. února 2012, § 108). V daném případu nelze uzavřít, že sporný článek se týkal detailů výhradně osobního života osoby, tedy situace, kdy je ochrana ve smyslu článku 10 slabší (Hachette Filipacchi Associés/ICI PARIS/ proti Francii č. 12268/03, rozsudek ze dne 23. července 2009, § 40); jak již Soud uvedl, týkal se spíše fungování trestního soudnictví v předmětném případu.
59. Soud konečně připomněl, že při posouzení přiměřenosti zásahu je potřeba zohlednit i povahu a přísnost uložené sankce (viz kupříkladu Surek proti Turecku /č. 1/. cit. výše, § 64, druhý řádek; Lindou, Otchakovsky-Laurens a July proti Francii, č. 21279/02 a 36448/02, rozsudek velkého senátu ze dne 22. října 2007. § 59; Stoll, cit. výše, § 153).
60. Musí totiž dohlížet na to, aby sankce nepředstavovala způsob cenzury a nesměřovala k odrazení tisku od vyjádření kritiky. V kontextu debaty o otázkách veřejného zájmu může taková sankce odradit novináře od příspěvku do veřejné diskuse o otázkách, které zaujímají společnost. Může být také pro média překážkou při dosažení jejich cíle informovat a kontrolovat (viz, mutatis mutandis, Barthold proti Německu, č. 8734/79, rozsudek ze dne 25. března 1985, § 58; Lingens proti Rakousku, č. 9815/82, rozsudek ze dne 8. července 1986, § 44; Monnat proti Švýcarsku, č. 73604/01, rozsudek ze dne 21. září 2009, § 70; Stoll, cit. výše, § 154).
61. Na rozdíl od věci Stoll je uložená pokuta (4000 CHF, přibližně 2667 EUR) poměrně vysoká (ve

věci Stoll výše pokuty 800 CHF, což je dnes přibližně 476 EUR).

62. Pokud byla pokuta uložena za porušení spadající pod „přestupky“ ve smyslu § 101 trestního zákoníku účinného v momentě, kdy k relevantním událostem došlo, které jsou kategorií nejméně závažných jednání omezených švýcarským trestním zákoníkem, přičemž vážnější sankce, zahrnující trest zbavení svobody, jsou pro stejný přečin stanovené v § 293 trestního zákoníku, její odrazující efekt, i když vlastní každé trestní sankci, není v daném případu zanedbatelný. V tomto ohledu se může zdát, že již samotné odsouzení je důležitější než zanedbatelný charakter uložené sankce (viz kupříkladu Jersild, cit. výše, § 35, první řádek; Lopes Gomes da Silva proti Portugalsku, č. 37698/97, rozsudek ze dne 28. září 2000, § 36; Dammann proti Švýcarsku, č. 77551/01, rozsudek ze dne 25. dubna 2006, § 57; Stoll, cit. výše, § 154).
63. S ohledem na všechny úvahy považuje Soud předmětnou pokutu ve vztahu ke sledovanému cíli za nepřiměřenou.
64. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že odsouzení stěžovatele neodpovídá „naléhavé společenské potřebě“. I když by důvody odsouzení byly „relevantní“, nebyly „dostatečné“ pro odůvodnění takového zásahu do práva na svobodu projevu stěžovatele. Došlo tedy k porušení článku 10 Úmluvy.

(…)

66. Soud uvádí, že stěžovatel nepředložil žádnou žádost o náhradu majetkové nebo nemajetkové újmy. Není tedy na místě přiznat z tohoto titulu žádnou částku.

(…)

VÝROK

Z těchto důvodů Soud.

1. Jednomyslně prohlašuje stížnost za přijatelnou;
2. Rozhoduje poměrem hlasů čtyř ke třem, že došlo k porušení článku 10 Úmluvy;
3. Rozhoduje poměrem hlasů čtyř ke třem,
4. a) že žalovaný stát má stěžovateli zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek nabude právní moci podle článku 44 odst. 2 Úmluvy, částku 5000 EUR, a případnou částku daně, kterou může být stěžovatel povinen zaplatit, jako náhradu nákladů řízení, jež se převede na švýcarské franky podle kursu platného ke dni zaplacení,
5. b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do zaplacení bude stanovená částka navyšována o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body.
6. Jednomyslně zamítá návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění ve zbytku.

Nesouhlasné stanovisko soudkyň Karakas, Keller a soudce Lemmens

Trojice soudců se v daném případu neztotožnila se závěrem o porušení článku 10 Úmluvy, konkrétněji s posouzením nezbytnosti v demokratické společnosti. V první řadě relativizovali závěry o příspěvku článku k debatě sledující veřejný zájem. Článek se spíše snažil uspokojit zvědavost čtenářů a i když otázky týkající se probíhajícího vyšetřování nejsou z veřejné debaty úplně vyloučeny, při hledání rovnováhy je nutné zohlednit jejich obsah a potenciální rizika při jejich zveřejnění. Soud v rozsudku také uzavřel, že sporný článek nezasáhl do práv obviněného na presumpci neviny. Disentující soudci se však domnívají, že od vlády smluvního státu nelze požadovat předložení důkazů prokazujících újmu; stačí, že článek je způsobilý takovou újmu způsobit, což v tomto případu, dle jejich názoru, byl. Neztotožnili se ani se závěrem, že uložená sankce byla v daném případu ve vztahu

k sledovanému cíli nepřiměřená. Soudci tak závěrem konstatovali, že vnitrostátní soudy dostatečně vyvážily práva a zájmy, které byly v daném případu ve hře, a zdůraznili prostor pro uvážení, který vnitrostátní soudy mají a do kterého nebyl důvod zasáhnout. K porušení článku 10 Úmluvy tedy dle jejich názoru nedošlo.

(zpracovali JUDr. Lubomír Ptáček, Ph.D., a Mgr. Bc. Alžběta Kondelová)